

عنوان مقاله:

شاهنامه فردوسی، مبنایی برای تعیین شاخص های ارزیابی خوانایی متن در آموزش زبان فارسی

محل انتشار:

شاهنامه و زبان فارسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

صالحه غضنفری مقدم - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسیو مدرس مرکز بین المللی آموزش زبان فارسی به غیرفارسی زبانان دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

امروزه دیگر ضرورت توجه به زبان فارسی به عنوان یکی از ستون های تمدن ساز و هویتی ایرانیان بر کسی پوشیده نیست. همچنین شکی نیست که اثرگذاری شاهنامه در زبان، تاریخ و فرهنگ ایرانی پیش و بیش از هر متن دیگری بوده و نقش آن در پاسداری و گسترش زبان فارسی در هزار سال گذشته انکارناپذیر است. از طرفی، اهمیت برقراری ارتباط در دنیای امروز مسئله آموزش زبان را برجسته تر از قبل کرده است. در این میان توجه به آموزش و گسترش زبان فارسی به عنوان زبان رایج در بسیاری از کشورها، نیازمند انجام مطالعات دقیق تر در زمینه تولید متون و محتوای مناسب آموزشی و ارائه چهارچوب ها و شاخص هایی برای ارزیابی آن هاست. از آنجاکه یکی از رویکردهای آموزش زبان، توجه به کاربرد ادبیات بوده و پژوهش هایی نیز در این زمینه صورت گرفته است، نخستین پرسشی که مطرح می شود این است که کدام متن ادبی و با چه ویژگی هایی می تواند مبنای تولید محتوای آموزش زبان قرار گیرد؟ بررسی ویژگی های عمومی در چهارچوب های ارزیابی ارائه شده و مطالعه شاهنامه فردوسی از این منظر، نشان می دهد که هفت مولفه متن-مخاطب محور شامل اصالت و اعتبار، درونداد معنادار، برونداد معنادار، زبان قابل درک، توجه به ویژگی های شناختی و احساسی مخاطب و ترغیب وی به برقراری تعامل و ارتباط بر اساس آموزه های متن، در شاهنامه فردوسی وجود دارد که بر این اساس می تواند به عنوان مبنایی برای تعریف چهارچوب و تعیین شاخص ارزیابی خوانایی متن های آموزش زبان فارسی موردتوجه قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

شاهنامه فردوسی، آموزش زبان فارسی، شاخص های ارزیابی متن.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1505688>

